

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Petra Hlušíka v právní věci žalobce: **P. Č.**, o žalobě ze dne 21. 10. 2013, na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2014, č. j. 30 A 111/2013 – 60,

t a k t o :

- I. Návrh žalobce ze dne 17. 8. 2015 **s e o d m í t á .**
- II. Řízení **s e z a s t a v u j e .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 21. 10. 2013 se žalobce u Krajského soudu v Brně domáhal vydání rozsudku s tímto výrokem: „*Zakazuje se předsedovi Městského soudu v Brně, aby pokračoval v porušování žalobcova práva na řádné doručování písemností soudu a na racionální styk se soudem, a přikazuje se tomuto orgánu, aby obnovil stav před zásahem, ke dni, kdy dal pokyn používat vadné obálky se zeleným pruhem dle IMS (do vlastních rukou dle ust. § 50 občanského soudního řádu - č. 99/1963 Sb. – navíc s pokynem poště neukládat písemnost), v důsledku čehož byl přímo nesčetněkrát zasažen a nadále je poškozován v procesních vztazích – nespočet písemností mu nebylo a není dodáváno poštou i není připraveno k vyřednutí na zvolené adrese.*“

Spolu s touto žalobou podal žádost o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce. Krajský soud obě tyto žádosti zamítl a současně vyzval žalobce k zaplacení soudního poplatku. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 6. 2014, č. j. 1 As 71/2014 – 15, zčásti odmítl a ve zbytku zamítl. V návaznosti na to krajský soud znovu žalobce vyzval k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě jednoho týdne od doručení této výzvy. Tato výzva mu byla doručena dne 3. 9. 2014. Po marném uplynutí lhůty krajský soud řízení o žalobě kasační stížností napadeným usnesením zastavil.

Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl usnesení krajského soudu včas podanou kasační stížností. Součástí kasační stížnosti učinil i žádost o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta.

Nejvyšší správní soud tedy nejprve musel posoudit tyto dvě žádosti. Musel si zodpovědět otázku, zda je na místě trvat na zaplacení soudního poplatku v situaci, kdy stěžovatel napadá usnesení

krajského soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku. Tato otázka však byla z důvodu judikaturního rozporu v jiné věci již předložena k rozhodnutí rozšířenému senátu dle § 17 s. ř. s. Nejvyšší správní soud tedy řízení v této věci usnesením ze dne 17. 12. 2014, č. j. 1 As 186/2014 - 11 dle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. do vyřešení předmětné otázky přerušil.

Rozšířený senát o postoupené věci rozhodl usnesením ze dne 9. 6. 2015, sp. zn. 1 As 196/2014., tak, že „*stěžovatel má povinnost zaplatit poplatek za řízení o kasační stížnosti jen tehdy, pokud kasační stížnost směřuje proti rozhodnutí krajského soudu o návrhu ve věci samé (o žalobě) či o jiném návrhu, jehož podání je spojeno s poplatkovou povinností.*“ Krajský soud ve věci stěžovatele rozhodl o žalobě tak, že řízení zastavil. Stěžovatel proto má v souladu s citovaným názorem rozšířeného senátu povinnost soudní poplatek zaplatit.

Vzhledem k tomu, že rozhodnutím rozšířeného senátu odpadl důvod, pro který bylo řízení o kasační stížnosti přerušeno, vydal Nejvyšší správní soud dne 15. 7. 2015, č. j. 1 As 186/2014 – 14 usnesení o pokračování v něm. Vzhledem k obsahu výše zmíněného rozhodnutí rozšířeného senátu stěžovatele zároveň vyzval: „*aby ve lhůtě sedmi dnů od doručení tohoto usnesení zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč,*“ a dále aby „*ve lhůtě sedmi dnů od doručení tohoto usnesení předložil plnou moc udělenou jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti nebo ve stejné lhůtě prokázal, že má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.*“ Současně stěžovatele poučil, že nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení zastaví. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 10. 8. 2015.

Dne 17. 8. 2015 došla Nejvyššímu správnímu soudu žádost stěžovatele o osvobození od soudního poplatku za podanou kasační stížnost a o ustanovení zástupce. Součástí žádosti je prohlášení stěžovatele o jeho majetkových poměrech. Uvádí, že jeho způsob bydlení je „nenájemní, nevlastnické, samostatné nebytové obydlí“, výše výdělečných příjmů zdanitelných je „0“, nezdanitelných přes tři tisíce korun měsíčně, důvod nevýdělečné činnosti je plná invalidita, výše peněžitých závazků „desetitisíce“, způsobilost zcizovat „nenarušená“, je příjemcem příspěvku na živobytí atd.

Takto formulovaná žádost, resp. prohlášení, které je její součástí, je podle názoru soudu zjevně šikanózní a není míněna vážně. Soudu je navíc z úřední činnosti známo, že stěžovatel ani na další výzvu k doplnění jeho tvrzení týkajících se jeho majetkových poměrů patřičně nereaguje. Jediným smyslem takovéto žádosti je dosáhnout samostatného rozhodnutí soudu o této žádosti, nikoliv vyhovění žádosti. Pokud by tomu tak nebylo, jistě by stěžovatel své prohlášení o majetkových poměrech formuloval zcela jinak. Jakkoliv dříve zdejší soud i o těchto bizarně znějících žádostech stěžovatele rozhodoval, vzal nyní v úvahu následující. K dnešnímu dni Nejvyšší správní soud eviduje cca 20 nerozhodnutých kasačních stížností stěžovatele. Celkový počet podání stěžovatele u zdejšího soudu za posledních pět let přesahuje třináct set. Z celkové aktivity stěžovatele je evidentní, že jde z hlediska počtu návrhů o kverulanta, který soudům směřuje své žádosti nikoliv proto, aby bylo rozhodnuto o věci, ale proto, aby bylo *nějak* rozhodnuto. Stěžovatel se veškerou svou činností snaží dosáhnout toho, aby maximalizoval počet soudních rozhodnutí. Soudy včetně soudů správních jsou však povolány k ochraně práv, nikoliv k tvorbě zbytečných rozhodnutí, která již zjevně nikoho ochránit nemohou, neboť zde o žádnou ochranu práv nejde (obdobně srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2012, č. j. 1 Aps 8/2012 - 13).

Bizarně znějící žádost v kombinaci s těmito fakty vede zdejší soud k závěru, že byla podána jen proto, aby se stěžovateli dostalo dvou rozhodnutí, nejprve o zamítnutí jeho žádosti ze dne 17. 8. 2015, poté o zastavení řízení o kasační stížnosti. Z tohoto důvodu však na jeho

žádost nelze nahlížet jinak než jako na zneužití práva podat žádost o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta. Skutečný a jediný účel žádosti je jiný než ten formální. Proto o této žádosti rozhodl soud výrokem prvním tak, že jde o návrh nepřijatelný a odmítl jej [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Podle ustanovení § 47 písm. c) s. ř. s. soud usnesením řízení zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Z ustanovení § 4 odst. 1 písm. d) zákona o soudních poplatcích vyplývá, že poplatková povinnost vzniká podáním kasační stížnosti. Podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.

Do dnešního dne stěžovatel soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti nezaplatil. Lhůta stanovená ve výzvě ze dne 15. 7. 2015 přitom uplynula dne 17. 8. 2015. Ve lhůtě stanovené Nejvyšším správním soudem (ani následně) tedy stěžovatel soudní poplatek neuhradil, a soud proto řízení podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. zastavil. O tomto následku byl stěžovatel v usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 186/2014 – 14 poučen.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2015

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu